

Дѣ ще идемъ? Дѣ ще стигне тоя бѣсъ на нашия вѣкъ,
 Врагъ на пластика и пѣсни? Въ нощъ затѣва челоуѣкъ!
 Слънцето на духа свѣтлий затѣмнява се отъ мракъ,
 Сѣнката на варварството възъ земята пада пакъ.

Тя тресе се, тѣтне, както въ цезарскитѣ врѣмена,
 Страшний Фатумъ се задава, и Немезиса сама
 Кара съ бичъ коне му ратни!.. Ще настѣпи страшень сждъ...
 Дѣ ще се укримъ тогава, кат' крѣвѣта залѣи свѣтътъ?

Виждамъ духомъ азъ потопа и човѣка съ него, блядъ,
 Какъ се бий... Искуството е, чуйте, нашия Араратъ!
 Той изъ безднитѣ на злото дига чело до звѣзди:
 Който е съ крила тогава, той ще тамъ да долети!

1890.

XLII

ЕСЕННИ ХАЛИ.

Вѣйте, хали тѣжни, хали есенешки!
 Слуша ми се ваш'та пѣсенъ меланхолна,
 Схващамъ нѣщо сродно въ стонѣтъ ви човѣшки...
 Чувамъ нѣкой откликъ на душа си болна.

Има нѣщо гробно въ вийнето ви диво,
 Сѣкашъ, плаче сърдце кърваво, разбито,
 Сѣкашъ, че това е опѣло горчиво
 На мойтѣ надѣжди, щастие убито...

Пѣйте, вихри ваш'та пѣсенъ погребална.
 Нека тя говори за гробъ, за почивка . . .
 Нека ечи сѣ тѣй мрачна и печална;
 Друга — по-привѣтна — счелъ бихъ за присмивка...

1888.